

F. t. l. vedr. retsplejeloven m.v.

gås aftale om en tredjemands deltagelse i retsmæglingen, orientere vedkommende tredjemand om, hvori retsmægling består, herunder at retsmægling ikke er en domstolsbehandling af sagen. Tredjemanden skal endvidere orienteres om, at deltagelse i retsmægling er frivillig, og at oplysninger, der fremkommer under retsmæglingen er fortrolige, medmindre parterne aftaler andet, og derfor som udgangspunkt ikke må videregives jf. den foreslåede § 277, stk. 3, og bemærkningerne hertil. Endelig skal tredjemanden orienteres om, at deltagelsen i retsmæglingen og udarbejdelsen af sagkyndige erklæringer mv. kun honoreres i det omfang, dette aftales mellem sagens parter og den pågældende tredjemand. Det skal i den forbindelse præciseres over for tredjemanden, at hverken retten eller retsmægleren hæfter for honoreringen af tredjemandens deltagelse i retsmæglingen.

Det er forudsat, at parterne, medmindre andet aftales, møder personligt under retsmæglingen. Hvis en part er en juridisk person, skal parten under retsmæglingen, medmindre andet aftales i forbindelse med fastlæggelsen af det enkelte møde, være repræsenteret af en eller flere personer, der kender sagen, og som er bemyndiget til at føre forhandlinger og indgå aftale på selskabets vegne.

Parternes eventuelle advokater kan deltage i møder, hvor deres klient deltager, medmindre andet aftales i forbindelse med fastlæggelsen af det enkelte møde. Advokaternes rolle aftales ved starten af mødet. Retsmægleren bør tilstræbe, at dialogen i videst muligt omfang foregår mellem parterne.

Retsmægling foregår uden for retsmøder, og andre end parterne og deres advokater har derfor kun adgang til mødet (møderne) i det omfang parterne og retsmægleren er enige herom. Tid og sted for afholdelse af mødet (møderne) fastlægges af retsmægleren efter samråd med parterne. Mødet (møderne) kan foregå i rettens lokaler eller i lokaler uden for retten.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7 og 3.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 276

Bestemmelsen indeholder regler om afslutning af en retsmægling.

Retsmæglingen afsluttes, hvis parterne når frem til en aftalt løsning på tvisten, retsmægleren bestemmer det, eller mindst én af parterne anmoder om det, jf. *stk. 1*.

En aftalt løsning er ensbetydende med, at parterne indgår en aftale, hvorefter retssagen helt eller delvist kan hæves. Aftalen kan indgås udenretligt, eller par-

terne kan anmode retten om, at aftalen indføres i retsbogen som retsforlig efter retsplejelovens § 270.

En aftale indgået som led i en retsmægling vil kunne tvangsfuldbyrdes ved fogedretten i overensstemmelse med de almindelige regler om tvangsfuldbyrdelse af henholdsvis retsforlig og udenretlige forlig, jf. retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 2 og 4.

Parternes deltagelse i en retsmægling bygger på frivillighed, og en part kan derfor på et hvilket som helst tidspunkt anmode om, at retsmæglingen afsluttes. En sådan anmodning behøver parten ikke at begrunde, og der gælder ingen formkrav.

Retsmægleren kan også på et hvilket som helst tidspunkt afbryde retsmæglingen. Ud over de tilfælde, hvor retsmægleren efter *stk. 2* har pligt til at afslutte retsmæglingen, tænkes reglen f.eks. anvendt, hvis parterne ikke følger den fremgangsmåde, der er opnået enighed om, eller hvis parterne ikke deltager aktivt i retsmæglingen, og retsmægleren derfor finder det nytteløst at fortsætte retsmæglingen. Det er forudsat, at parterne skal have adgang til at udtale sig, inden retsmægleren vælger at afbryde retsmæglingen. Retsmæglerens afbrydelse af retsmæglingen bør således aldrig komme som en overraskelse for parterne.

I *stk. 2* fastsættes regler om, hvornår retsmægleren er forpligtet til at afslutte retsmæglingen, selv om parterne ikke har anmodet herom. Pligten til at afslutte retsmæglingen består alene i de tilfælde, hvor en sådan afslutning er nødvendig for at forhindre, at parterne under retsmæglingen indgår en aftale, der indebærer *strafbare forhold* eller i øvrigt er i strid med *ufravagelig lovgivning*. Det er derimod ikke retsmæglerens opgave at påse, om en aftalt løsning er »rimelig« eller i øvrigt svarer til det udfald, som en dom i sagen ville få. Som eksempel på en aftale, der vedrører strafbare forhold, kan nævnes, at en part som en del af den aftalte løsning på en tvist skal udføre »sort arbejde«. At aftalen ikke må være i strid med *ufravagelig* (præceptiv) lovgivning betyder, at parterne ikke kan indgå en aftale, der er i strid med bestemmelser i lovgivningen, som ikke gyldigt kan fraviges ved aftale. Som eksempel kan nævnes funktionærlovens § 21, hvorefter lovens bestemmelser ikke med virkning for fremtiden ved aftale kan fraviges til ugunst for funktionæren. § 276, stk. 2, forudsættes anvendt i de tilfælde, hvor det står helt klart, at den aftale, som ønskes indgået, ville indebære strafbare forhold eller være i strid med præceptiv lovgivning. Det forudsættes, at retsmægleren også afslutter en retsmægling i tilfælde, hvor den ønskede aftale – selv om den ikke direkte ville indebære strafbare forhold eller være i strid med præceptiv lovgivning – i øvrigt klart ville være i strid med lov og